

Zmaj Direndaj

Pridobljeno iz Wikivira, dne 04. november 2020

Zmaj Direndaj
[Kajetan Kovič](#)

Spisano: 17.12.2008

Izdano: 1991, Ljubljana

Dovoljenje: To delo je objavljeno s pisnim [dovoljenjem](#) avtorja, pod pogoji licence [Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0.](#)

Izvozi v formatu:

Nekoč je živel zmaj. Pravzaprav ni bil zmaj, ampak zmajček. Imel je debele oči, zmajski rilček, šilasta ušesa in dolg rep, ki je bil tudi zašiljen. Potepal se je po mestu in po deželi in je bil nasploh zelo radoveden. Še posebej rad je imel zmešnjave. Zato so ga klicali Zmaj Direndaj. Če je srečal kakšnega kosmatega mačka ali kakšno drugo žival, je takoj rekel: »Prosim vas.« To ni pomenilo, da ga v resnici za kaj prosi. Slišalo se je tako, kot bi hotel reči: »Kaj pa vi tukaj?« Ali: »Kaj pa si mislite!« Ali: »Kako si upate biti na svetu?!« Ali kratko malo: »Zakaj tudi vi niste zmaj?« Mački se za takšna vprašanja niso menili in so šli svojo pot. Zmaj Direndaj pa je znal »prosim vas« povedati tudi po francosko. Malo je ponosljaj in malo pogrknil in je rekel: »Ževuzhonrrriiii.« Zato so ga hodili gledat mnogi tujci, ki so obiskali zmajsko mesto. Nosili so mu lizike in so se hoteli z njim pogovarjati. Ampak zmajček ni znal nobene francoske besede. Tujce je samo gledal, lizal lizike in včasih rekel: »Ževuzhonprriiii.« Tako so se tujci odpravili naprej, zmajček pa je preštel lizike, si jih nekaj spravil za slabe čase in se šel potepat po mestu. Toda celo življenje ni mogoče lizati lizik. Zmajček je odrasel in v mestu so dobili novega župana. Ta je rekel, da zmaji niso na svetu zato, da bi nagovarjali mačke in tujce, ampak da morajo tudi delati in je dal vse brezposelne zmaje poloviti. Tako so v županovo pisarno pripeljali tudi Zmaja Direndaja. Od jeze je pihal kot trije hudi angorski mački. Na pol užaljeno, na pol jezno je rekel: »Prosim vas!« To naj bi pomenilo: »Kdo pa sploh ste vi?!« Ali: »Kaj vam pride na pamet?« Ali celo: »Tristo zelenih zmajev!« Župan pa je le zamahnil z roko in rekel: »Nič ni treba prositi. Postal boš stražnik na mostu.« Tako je Zmaj Direndaj dobil službo. Sprva mu je bilo kar všeč. Na mostu so razen njega čepeli še trije zmaji. Eden od njih je bil njegov bratranec in tudi druga dva sta bila prijazna. Mimo njih so hodili na bližnji trg zmaji in zmajklje. Ko je Zmaj Direndaj nekoč požvižgal luštni zmajčici, mu je njena mama pripeljala eno okrog rilca. Potem nekaj dni ni mogel žvižgati. Zato je odtlej raje gledal po reki in čakal, kdaj po priplavala pisana ladja. Ko je bil še majhen mu je mama za uspravanko pela: Po vodi plava, po vodi plava ena ladja pisana. Zdaj pa ladje ni bilo od nikoder, ne pisane, ne bele. Zato je povprašal bratranca, kako je tukaj z mornarico. Ta je rekel: »Tukaj se vozijo samo

podmornice.« »To je pa res dolgčas,« je rekel Zmaj Direndaj. Potem je sklenil, da bo svojim otrokom, če jih bo kdaj imel, pel drugačno uspavanko: Pod vodo plava, pod vodo plava ena plava podmornica. Ker podmornic ni mogel videti, si je spet začel ogledovati mimoidoče zmaje. Bili so debeli in suhi, lepi in grdi, majhni in veliki. Mnoge zmajkle so imele po dva podbradka, zmajčice pa so se valile čez most kot frnikule. Vsak dan je videl iste obraze in čez mesec dni jih je znal na pamet. Začel se je dolgočasiti. Pomišljal je, kako bi si življenje malo podirendajil. Nekega jutra se prebudil zelo dobre volje. Sanjalo se mu je, da je bil na tekmovanju sladkosnedih zmajev. Dobil je prvo nagrado, ker je v eni uri pojedel eno večjo in dve manjši tovarni čokolade. Zato je v kopalnici tako čofotal in škropil, da je bilo kmalu več vode na tleh kakor v banji. Potem je začel žvižgati in nazadnje rekel: »Ne grem v službo.« Ko je slišal te besede, se je malo začudil. Pogledal je po sobi, če ni kje še kakšen zmaj, ki pravi, da ne gre v službo. Toda nobenega ni bilo ne levo ne desno, ne pod posteljo in ne v omari. Zmaj Direndaj se je malo popraskal po debelem tilniku in rekel: »Prosim vas.« To naj bi pomenilo: »Torej sem jaz tisti, ki ne gre v službo.« To ga je zelo razveselilo. Zaklenil je vežna vrata in odšel proti mestu. Stražnemu mostu je od daleč pokazal osle in zavil proti trgu. Ker se mu je sanjalo o čokoladi, je bil že navsezgodaj lačen. Hodil je med stojnicami in cedil sline. Potem si je kupil lubenico. Bila je velika kot hlebec. Stisnil jo je pod pazduho in korakal mimo tržnic ob reki. Mislil je, kako lepo bi bilo, če bi imel sedem glav kakor zmaji v starih pravljičah. Zadovoljno si je zabrundal: Sedem glav in vsaka hrusta, kar ji pade v lačna usta. Medtem je po drugi strani reke stopal Žalostni Berni in ni bil čisto nič dobre volje. Tega je bil kriv zmajski župan, ki je zjutraj obiskal gasilce in si ogledal novo šolo. Ko je stopal čez stražni most, se mu je zazdelo, da je nekaj narobe. Najprej je pomislil, da most visi. Potem je začel šteti zmaje. Naj je štel od spredaj ali od zadaj, od leve ali od desne, zmeraj je naštel samo tri. »Tako torej,« je rekel jezno. »Se že spet potepajo.« Takoj je dal poklicati Žalostnega Bernija. Žalostni Beni je bil bernardinec in glavni stražnik v zmajskem mestu. Služil je že pod sedmimi župani. Ko je bil še mlad in postaven, so ga klicali Lepi Berni. Toda pod vsakim novim županom je postal malo manj lep in malo bolj otožen. Zato se ga je z leti prijelo ime Žalostni Berni. Zdaj je stal pred županom kot precej velik kup nesreče. Hotel je salutirati, pa se mu ni najbolj posrečilo. »Kaj je s tabo?« je rekel župan. »Si že navsezgodaj pijan? Kaj?« »Ne,« je z vročo sapo odgovoril Berni. »Naduha, naduha.« »To, kar prihaja od tebe ni naduha,« je rekel župan, »ampak duh po rumu. Če si zares bolan boš šel v zdravilišče. Ampak še prej boš poiskal Zmaja Direndaja. Ga bom že naučil kozjih molitvic, pa tudi tebe, če ga ne najdeš. Razumeš? Kaj?« »Razumem,« je rekel Berni skoz zobe. Potem je salutiral in odkorakal. Ni vedel, ali naj bo jezen, žalosten ali hud, ker ga je župan že navsezgodaj tako okregal. Zato se je za prvim vogalom ustavil. Kot pravi bernardinec je nosil pod vratom na ovratnico pripet sodček ruma. Zdaj je iz njega pošteno potegnil. Po tem kravjem požirku se je odločil, da bo hud. Zapel si je pesmico: Zgodaj zjutraj pasja

dlaka Berni-pes na lov koraka. Hudo bevska, strašno laja, Išče Zmaja Direndaja. Seveda pa Žalostni Berni sploh ni bil hud, ampak se je hudega samo delal. Ko je pretekel že sedem ulic, dva podvoza in štiri trge, je nesrečnega zmaja zagledal na največjem mostu. Naslanjal se je na ograjo in jedel veliko rdečo lubenico. »Sto mačkov!« je rekel Berni. »Tako torej: tukaj si!« »Prosim vas,« je rekel Zmaj Direndaj. »Tukaj sem.« »Zakaj nisi v službi?« je vprašal Berni uradno in ga s taco potrkal po trebuhu. »Kar tako,« je rekel Zmaj Direndaj in pljunil peško čez ograjo. »A kar tako,« ga je oponašal Berni. »Pa v reko pljuvaš tudi kar tako, a ne?« »Kje pa,« je rekel Zmaj Direndaj. »Peške učim plavati.« »Ti bom že dal peške!« je rekel Berni. »Me veseli,« je rekel Zmaj Direndaj. »Najraje imam bučnice.« »Dvesto mačkov!« se je razjezil Berni. »Ti se kar norčuj! Ampak jaz te bom odpeljal k županu!« »Odlično,« je rekel Zmaj Direndaj. »Prav rad bi ga spet videl po dolgem času.« Vrgel je olupek lubenice v reko in nato sta odkorakala proti županovi pisarni: Zmaj Direndaj spredaj, Berni pa za njim. Ko sta prišla do gostilne PRI ZLATI PURI, je Zmaj Direndaj bil že spet lačen. »Kaj ko bi šla na malico?« je rekel. »Marš naprej,« je zarenčal Berni. Nekaj časa sta hodila molče, pred gostilno PRI ŽEJNEM ZMAJU pa je Direndaj spet poskusil: »Kaj ko bi šla na čaj?« »Naprej,« je ukazal Berni. Iz tretje gostilne je zadišalo po klobasah. Na vratih se je svetil napis PRI PASJI RADOSTI. Tokrat se Berni vabilu ni mogel upreti. Vstopila sta in sedla za veliko mizo. Berni si je naročil pasjo radost z gorčico, Zmaj Direndaj pa tri hrenovke. Ker so mu teknile, si je dal prinesiti še tri kranjske klobase. Potem je bil še bolj lačen. Takoj je zahteval štiri naravne in pet dunajskih zrezkov. Zraven je pospravil šest škafov solate, sedem gajbic krompirja in osem različnih prikuh, vmes pa je spil devet litrov ribezovega soka. Berni je medtem komaj pojedel pasjo radost. Gledal je zmaja in od začudenja je imel oči velike kot mlinske kamne. Zmaj Direndaj pa je imel oči zmeraj manjše, zato pa trebuh napet kot vojaški boben. Vendar je za posladek pospravil še kolobar sira, čokoladno torto, orehovo potico, dvanajst palačink in tri pohorske omlete. Potem si je globoko oddahnil in rekel: »Prosim vas.« To naj bi pomenilo: »Zdaj sem za silo sit.« »Upam,« je rekel Berni. Plačala sta in odzibala k vratom. Tam pa se je ustavilo. Zmaj Direndaj je bil tako širok, da ni mogel skoz. »Počakati morava, da se malica uleže,« je rekel. »Malica,« je prestrašeno rekel Berni. »Vsak čas bo kosilo in potem boš spet lačen in potem bo še slabše. Raje te bom potisnil.« Berni je napel vse moči in Zmaja Direndaja zagostdil med vrata, tako da ni mogel ne naprej ne nazaj. Pritekel je gostilničar, pritekli so gostje, potiskali so in potiskali, a zaman. Gostilničar je zato poklical Debelo Julo, kuharico, ki je spadala v težko kategorijo. Ta je s širokim zamahom odrinila potiskače, se prijela z rokami na podboje in nastavila nogo na zmajev zadek. Potem je rekla: »Horuk!« in porinila s tako silo, da je Zmaj Direndaj odletel čez strehe kot topovska krogla in je pristal šele v bližnji mestni okolici. Najprej se mu je v glavi tako vrtelo, da je namesto »prosim vas« rekel: »Ževuzhonprriiii.« Potem je videl, da ni padel med francoze, ampak na travnik. Čisto

blizu je tekel potok, malo naprej pa je bil gozd. Zmaju Direndaju je kraj ugajal. Začel se je klatiti in potem se je klatil kar tri dni. Jedel je koruzo in gobe ter spal prvi dan pod hrastom, drugi dan pod gabrom in tretji dan pod jelšo. Potem se je klatenja naveličal in se je vrnil v mesto. Tam se je medtem marsikaj zgodilo. Najprej je hotel Žalostni Berni zapreti Debelo Julo. »Ti si kriva,« je rekel strogo in jo s taco potrkal po trebuhu, »da je Zmaj Direndaj ušel.« Debela Jula je Bernija prijazno počehljala za ušesih. »Poslušaj, Fifi,« je rekla, »ali hočeš da tudi iz tebe napravim leteči krožnik?« Berni tega ni maral in je užaljen odšel. Ko je bil zunaj pa je postal zelo hud. Rekel je: »Tristo mačkov!« in: »Jula – mula!« in še druge take stvari. Vendar ga nihče ni poslušal. Potem je odkorakal v svojo pisarno. Tam se je napil ruma in še isti dan razposlal tiralico za Zmajem Direndajem. Ko se je ta čez tri dni vrnil v mesto, je na zidovih zagledal živobarvne plakate. Ustavil se je in bral: Iščemo ZMAJ DIRENDAJA, ki županu nagaja, ki nič ne dela in samo je kdor ga vidi, naj brž pove! Za nagrado dobi zaboj s čokolado. Zmaj Direndaj se je med branjem kar topil od zadovoljstva. Trikrat zaporedoma je rekel »prosim vas«, kar naj bi pomenilo prvič: »To je res imenitno!«, drugič: »Takšnega zmaja pa še ne!« in tretjič kratko malo: »Slava meni!« Seveda se ni ustavil samo pri prvem, ampak tudi drugem in tretjem in četrtem plakatu in je vsakega posebej prebral. Pri petem je postal lačen, pri šestemu mu je prišlo nekaj na misel, in ko je prebral še sedmega, je odločno odkorakal proti mestni hiši. Župan in Žalostni Berni sta sedela v pisarni in župan je ravno hotel prilepiti znamko na pismo. Poslinil jo je, a ko je pri vratih zagledal Zmaja Direndaja, je le malo manjkalo, da je ni požrl. »Prosim vas,« je rekel Zmaj Direndaj, »prišel sem po čokolado.« Berni je skočil kvišku in rekel: »V imenu postave...« »Mir!« je rekel župan in si pulil znamko iz jezika. »Pripeljal sem mene,« je rekel Zmaj Direndaj, »in bi rad nagrado.« »Nagrado,« je ponovil župan, ki si je končno odtrgal znamko z jezika in jo prilepil na pismo. »Dobil jo boš. Samo drugačno. Pravi se ji kruh in voda in pogled skozi rešetke. Si že slišal za to? Kaj?« »Ne vem, kaj imate v mislih,« je rekel Zmaj Direndaj in napravil nedolžen obraz. »Zakaj nisi na mostu?« je zagrmel župan. »Na mostu je dolgčas,« je rekel prijazno Zmaj Direndaj. »Dolgčas,« je rekel župan posmehljivo. »Meni pa ni dolgčas? Kaj? Nekaj je trebe delati. Ti bi pa samo jedel. Kaj?« »Čokolado,« je rekel Zmaj Direndaj. »Ojoj,« je rekel župan in se je prijel za glavo. »Temu pa ni pomoči. Kaj naj napravim z njim?« »Dajte mu drugo službo,« je predlagal Berni. »Kakšno pa?« je rekel župan. »saj nič ne zna. Zato smo ga dali stražnika. Je sploh kdaj kaj delal? Lizal je lizike. Je to kakšno delo? Kaj?« »Lahko lepi znamke,« je rekel Berni. »Znamke,« je rekel župan in se podrgnil po jeziku, kot da bi tam še zmeraj imel znamko. »Mogoče pa res. Meni vzame to preveč časa. On pa ima dolg moker jezik.« Tako je Zmaj Direndaj postal glavni znamkolepilec zmajskega mesta. Pred magistratom si je postavil leseno hišico in v njej je lepil znamke za župana in za vse druge, ki so to želeli. Da mu ni bilo dolgčas, je vsako deseto znamko prilepil narobe, vsako stoto pa požrl. Spet so ga hodili gledat tujci in Zmaj Direndaj je, če ni

imel ravno znamke na jeziku, govoril »prosim vas« in »ževuzhonprriiii«. Nosili so mu lizike, ki jih je lizal v prostem času. Včasih ga je obiskal tudi Berni, ki se je v zdravilišču iz Žalostnega spremenil v Veselega Bernija. Na njegovo pismo je Zmaj Direndaj prilepil najlepšo znamko, potem pa sta skupaj odšla v gostilno PRI PASJI RADOSTI. Iz previdnosti in za vsak primer sta zmeraj sedela na vrtu.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Maja Jagodic
- Smihael

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)